

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/53/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7915217573
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:7915217573.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcu: L. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/XX, XXX XX Č. Y. L., zastúpený JUDr. Andrej Molnár, advokát, s miestom výkonu činnosti ul. Majlátha 2518/14, Kráľovský Chlmec, proti žalovanej: Slovenská republika v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 42C/18/2018- 421 zo dňa 6. marca 2023 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (výrok II., III.) p
o t v r d z u j e .

Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I.
Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.450,- €. II. Súd žalobu vo zvyšku zamietla. III. Súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanej, ktoré bude žalovaná povinná zaplatiť do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť sumu 14.297,- € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 14.297,- € a povinnosťou zaplatiť žalobcovi trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa MV SR Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby, 4. inšpekčného oddelenia zo dňa 08.12.2008 pod č. ČVS: SKIS-130/IS-4/V-2008 (ďalej aj „uznesenie o vznesení obvinenia“) začalo voči nemu trestné stíhanie za zločin zneužívania právomocí verejného činiteľa v súbehu so zločinom podielníctva. V tom čase pracoval ako colník Colného úradu v Čiernej nad Tisou, neskôr Michalovce. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica BB-TP-51/2008 zo dňa 11.12.2008, z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, bol vzatý do väzby. Väzba začala plynúť od 09.12.2008 a vykonávala sa v Ústave pre výkon väzby v Košiciach. Najvyšší súd SR uznesením č. 2Tošs 1/2009 zo dňa 21.01.2009 zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby. Dňa 23.01.2009 Úrad Špeciálnej prokuratúry uznesením č. VII/2Gv 190/08 - 147 rozhodol o prepustení z väzby na slobodu s odôvodnením, že pominuli dôvody na ďalšie trvanie väzby. Dňa 25.09.2013 Úrad Špeciálnej prokuratúry uznesením č. VII/2Gv 34/09 - 17 zastavil voči žalobcovi trestné stíhanie, keďže skutky nie sú trestným činom, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2013. Súd rozsudkom č.k. 42C/18/2018 - 288 zo dňa 19.04.2021 rozhodol o zastavení konania v časti uplatneného úroku z omeškania (výrok I.), rozhodol o priznaní sumy 1.397,- €

titulom náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu vykonania väzby (výrok II.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.). Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 9Co/75/2021 - 340 zo dňa 24.02.2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., odmietol odvolanie žalobcu proti výroku II. a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, keďže súd prvej inštancie nerozhodol o uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v súvislosti s trestným stíhaním a konaním, pričom neskúmal podmienky pre priznanie takej náhrady. Odvolací súd v ods. 13.4. uviedol: „rozhodnutie, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenie bude potrebné doplniť dokazovanie na zistenie skutočnosti či žalobca ako poškodený podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. podal proti tomuto nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok a skúmať či sú splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy u žalobcu v súvislosti s jeho trestným stíhaním a konaním.“ Vzhľadom na vyššie uvedené, súd zotrval na dokazovaní v rozsahu, v akom ho vykonal v konaní pred rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré následne doplnil v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu.

1.2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. c), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 6 ods. 1,2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2, § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len „zákon“), § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (ďalej len „zákon č. 215/2006 Z.z.“), § 185 ods. 1 Trestného poriadku keď poukázal na právny názor odvolacieho súdu v poradí prvom rozsudku č.k. 9Co/75/2021 - 340 zo dňa 24.02.2022 a nato, že v rozsahu predmetu konania (priznanie náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie vedené voči žalobcovi) vykonal dokazovanie, rovnako ako v konaní pred rozhodnutím odvolacieho spisu. Súd prvej inštancie konštatoval, že dokazovanie vykonané predchádzajúcim priebehom konania (nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu) je rovnako uplatniteľné aj na rozhodovanie o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie, pričom listinné dôkazy, výpovede strán a výpovede svedkov sa týkali tak väzby, ako aj trestného stíhania. V rámci doplnenia dokazovania sa súd oboznámil predovšetkým s uznesením Úradu Špeciálnej prokuratúry č. VII2 Gv 190/08 - 81 zo dňa 19.12.2008 (ďalej aj „uznesenie ÚŠP“), z ktorého vyplynulo, že prokurátor rozhodoval o žalobcom podanej, ale neodôvodnenej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Skutočnosť, že žalobca podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, nebola sporná, avšak žalovaná namietala, že žalobca podaním sťažnosti bez náležitého odôvodnenia nespĺnil podmienku uvedenú v § 6 ods. 2 zákona, pričom prokurátor pri rozhodovaní o tejto neodôvodnenej sťažnosti nemal inú možnosť, než sťažnosť zamietnuť. Súd prvej inštancie uviedol, že v rámci rozhodovania o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy skúma iba formálne splnenie podmienok uvedené v zákone, pričom jednou z nich je aj možnosť priznať právo poškodenému iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Riadnym opravným prostriedkom proti uzneseniu o vznesení obvinenia je sťažnosť, ktorá bola podaná. Súd však pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy neskúma kvalifikovanosť a odôvodnenosť podanej sťažnosti, ale len formálne splnenie tejto podmienky, ktorá bola splnená, a preto považuje námietku žalovanej za nedôvodnú. Spornými skutočnosťami v konaní zostali, či je žalovaná zodpovedná za škodu vzniknutú pri výkone verejnej moci, či žalobca dostatočne preukázal vznik nemajetkovej ujmy, a ak nemajetková ujma vznikla, v akej výške je žalovaná povinná nahradíť vzniknutú nemajetkovú ujmu. Súd prvej inštancie poukázal na podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v prípade rozhodnutia vznesení obvinenia vychádzajú z § 6 ods. 1, § 6 ods. 2 a § 15 ods. 1 zákona a konštatoval, že v konaní tieto boli splnené, keďže žalobcovi bolo vznesené obvinenie dňa 08.12.2008 uznesením o vznesení obvinenia a následne dňa 25.09.2013 bolo voči nemu zastavené trestné stíhanie, pretože skutky nie sú trestným činom. Uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2013, z čoho vyplýva, že trestné stíhanie trvalo 58 mesiacov a 3 dni. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca splnil všetky podmienky uvedené v § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona, pričom proti rozhodnutiu podal riadny opravný prostriedok a rozhodnutie bolo nakoniec zrušené. Žalobca taktiež dňa 18.08.2014 doručil žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, čím splnil podmienku pre priznanie náhrady škody podľa § 15 ods. 1 zákona.

1.3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že pre účely odôvodnenia výšky poskytnutého odškodnenia je zjavné vhodné, podobne ako vo väčšine európskych štátov, vychádzať zo sadzby stanovenej za jeden deň výkonu väzby. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 754/2016 -42 zo dňa 24.01.2017, v ktorom Ústavný súd zaujal názor, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či

mesiac trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť. V každom prípade však pokiaľ vo veci sťažovateľky, v ktorej trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 55 mesiacov a väzba takmer tri mesiace, bola žalobcovi priznaná celková náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 35.000,- €, už len napríklad s odkazom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v Českej republike (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 z 11. januára 2012, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky, zošit č. 4/2012, pod R 52/2012, s. 327 a nasl., ako aj v ňom uvedená široká komparácia rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov), ktoré nepovažujú za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1.000,- € za mesiac jej trvania, nemožno považovať odškodnenie zostávajúcich 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620,-€ za mesiac trvania trestného stíhania za neadekvátne.

1.4. Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 1.450,- €, pričom táto výška sa mu javí spravodlivá a primeraná zásahu do osobnostných práv žalobcu vznesením obvinenia, vedením trestného stíhania a následným zastavením trestného stíhania. Vzhľadom na svedecké výpovede vykonané v priebehu konania, súd dospel k záveru, že v prípade vedenia trestného stíhania voči žalobcovi, obdobne ako v prípade vzatia žalobcu do väzby, nedošlo k trvalým následkom do jeho osobnostných práv a zároveň nedošlo k trvalému odcudzeniu rodiny a najbližších priateľov, pričom predovšetkým rodina stála celý čas za ním. Zo svedeckých výpovedí vyplýva, že žalobca väzbu bral ťažko, v spojitosti s ňou ale aj s trestným stíhaním bol ohováraný a bolo cítiť, že sa mu ľudia stavali chrbtom, avšak neprišlo k úplnej ostrakizácii spoločnosťou. Žalobca si založil rodinu, chodil s priateľmi na spoločenské akcie, vrátil sa do futbalového mužstva a nikto sa so žalobcom o väzbe alebo o trestnom stíhaní nerozprával. Z vyššie uvedeného taktiež vyplýva, že samotné vznesenie obvinenia zo spáchania trestného činu a následné vedenie trestného stíhania, nemalo zásadný vplyv na sťaženie uplatnenia žalobcu v spoločenských, rodinných alebo súkromných vzťahoch. Jediným značnejším zásahom samotného vznesenia obvinenia zo spáchania trestného činu a následného trestného stíhania bolo dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru colníka z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti colníka, nie však z dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, ako to aj vyplýva z rozhodnutia Colného úradu Michalovce č. R-21/2009-5334 zo dňa 20.01.2009. Rozhodnutie o prepustení žalobcu bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/103/2011 - 34 zo dňa 21.06.2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Následným rozhodnutím zamestnávateľa žalobcu bol žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby a to z dôvodu, že žalobca sa stal dôvodne podozrivým zo spáchania trestného činu. Žalobca vo svojej žiadosti o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktorú doručil žalovanej uviedol, že nastúpil do znovu do služobného pomeru až po právoplatnosti rozhodnutia o zastavení trestného stíhania. Z uvedeného je možné konštatovať, že rozhodnutie o vznesení obvinenia zo spáchania trestného činu voči žalobcovi, malo vplyv na poškodenie žalobcu v pracovno-právnych vzťahoch. Zároveň je však nutné uviesť, že so žalobcom nebol skončený pracovný pomer, ale bol len dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, čím uznesenie o vznesení obvinenia nemalo trvalý vplyv na poškodenie žalobcu v pracovno-právnych vzťahoch, ale len dočasný.

1.5. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy za vedenie trestného konania na základe uznesenia o vznesení obvinenia, pričom trestné stíhanie bolo následne zastavené, súd vychádzal zo skutočných následkov, ktoré boli spôsobené žalobcovi (tak ako boli uvedené vyššie) a zároveň porovnal priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v iných obdobných prípadoch a zohľadnil individuálne osobitosti tohto konania. Žalobca súdu predložil rozsudky Okresného súdu Košice I (35C/2/2018 a 15C/2/2018), v ktorých boli riešené obdobné veci a zároveň žalobcami v týchto konaniach boli spoluobvinení žalobcu. Súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené konania neboli doposiaľ právoplatne rozhodnuté a z ich odôvodnenia súd nemal uspokojivo vysvetlenú výšku sumy, ktorú tieto súdy žalobcom priznali. Naopak v žalovanej predloženej rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/66/2020 zo dňa 16.03.2021 (predovšetkým v ods. 28 až 34) je jasne vysvetlený spôsob výpočtu náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, s ktorým sa súd v tomto konaní stotožňuje a na ktorý odkazuje. Z

konkrétnych skutkových okolností prípadu, ktoré boli uvedené v predchádzajúcich odsekoch tohto rozsudku vyplýva, že nedošlo k žiadnemu výraznému a trvalému zásahu do osobnostných práv žalobcu. V prípade ohovárania inými osobami, čiastočnej a dočasnej ostrakizácii spoločnosťou a dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby však ide o zásahy do práv pri ktorých nepostačuje samotné konštatovanie porušenia práva, avšak ide o zásahy s minimálnym až malým vplyvom na život žalobcu. Zároveň súd berie do úvahy aj dĺžku trestného stíhania (takmer 5 rokov), ako aj skutočnosť, že trestné stíhanie neprekročilo hranicu prípravného konania. V rámci tohto konania bolo rozhodnuté o náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu vo výške 19,57 € na deň väzby čo tvorí približne 587 € na mesiac, pričom táto výška bola potvrdená aj odvolacím súdom. Súd taktiež považuje väzbu za výraznejší zásah do práv žalobcu ako je to v prípade vedenia trestného stíhania voči žalobcovi. V prípade náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie sa súd inšpiroval vyššie uvedeným rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, ktoré stanovilo výšku na 500,- € na rok, čo tvorí približne 41 € za mesiac trvania trestného stíhania. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k tak výraznému zásahu do osobnostných práv žalobcu, tak ako je uvedené vyššie a posúdené v zmysle § 17 ods. 3 zákona, súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v nižšej než uplatnenej výške. Ako spravodlivá sa súdu javí náhrada nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie vo výške 1.450,- € za 58 mesiacov, čo tvorí sumu 25,- € za mesiac trvania trestného stíhania. Takto stanovená suma je podľa súdu adekvátne k závažnosti zásahov do práv, ktoré utrpel žalobca trestným stíhaním vedeným voči nemu, nie je zjavne neprímerane vysoká ani zjavne neprímerane nízka pri posúdení osoby žalobcu, závažnosti vzniknutej ujmy ani závažnosti následkov, ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom alebo spoločenskom živote. V prípade námietky žalovanej, že žalobca je takto odškodnený duplicitne za čas výkonu väzby a trestného stíhania, súd uvádza, že ide o voľnú úvahu súdu v akej výške prizná žalobcovi nárok, pričom vyššie uvedený výpočet je len orientačný a je pomôckou pre vyjadrenie celkovej sumy. Žalobca preukázal vznik nemajetkovej ujmy, pričom boli splnené všetky podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy a samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi. Žalobca však nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v požadovanej výške 12.900,- €, ktorá je vzhľadom na okolnosti prípadu, na listinné dôkazy a na svedecké výpovede výrazne nadhodnotená. Súd preto priznáva náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.450,- € a vo zvyšku žalobu zamietá.

1.6. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Žalobca mal vo veci plný úspech, aj napriek skutočnosti, že mu súd nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy v požadovanej výške. V rámci konania o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci súd rozhoduje o výške náhrady nemajetkovej ujmy na základe úvahy. „Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Ako príklad takéhoto určenia výšky plnenia v závislosti od úvahy súdu sa aj v odbornej právnickej literatúre uvádza rozhodovanie súdu o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého súd určí výšku náhrady nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.“ (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 599/2013 zo dňa 23.01.2014).

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca aj žalovaná.

3. Odvolanie žalobcu smerovalo proti výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšku (presahujúcu sumu 1.450,- €) zamietol. Svoje odvolanie odôvodnil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b),d), f), h) C.s.p. a navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a zaviazal žalovanú zaplatiť mu istinu vo výške 11.450,- € za nemajetkovú ujmu spôsobenú trestným konaním a zároveň mu priznal náhradu trov celého konania. Mal zato, že vykonaným dokazovaním po zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/75/2021 zo dňa 24.02.2022 súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, v rámci ktorého žalobca preukázal, že jeho žaloba na náhradu nemajetkovej ujmy je opodstatnená, nakoľko po tak vážnom zásahu do jeho osobnostných práv trestným konaním adekvátnym zadostučinením je náhrada nemajetkovej ujmy finančnou sumou a to vo výške, ktorú uplatnil žalobca za následky trestného konania, ktoré boli vedené voči nemu počas 58 mesiacov. Poukázal na právny názor Krajského súdu v Bratislave v rozsudku a nato, že z vykonaných dôkazov vyplýva, že vedením trestného konania po dobu 58 mesiacov došlo k závažnému zásahu do osobnostných práv žalobcu a jeho života, keď v dôsledku trestného stíhania bol s ním ukončený služobný pomer. Nie je možné sa povzniesť nad tým, že zamestnávateľ žalobcu Colný úrad Michalovce rozhodnutím R-21/2009-5334 zo dňa 20.01.2009 prepustil žalobcu zo služobného pomeru colníka a toto rozhodnutie

bolo zrušené po uplynutí 2,5 roka a to rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/103/2011 zo dňa 21.06.2012 a následne jeho zamestnávateľ postavil žalobcu mimo služobný pomer a nemohol vykonávať svoju prácu až do rozhodnutia Úradu Špeciálnej prokuratúry v Pezinku zo dňa 25.09.2013. Počas tohto obdobia žalobca bol vystavený stresovým situáciám s existenčnou neistotou, odsúdeniu verejnosti, nakoľko žil v malom meste, kde každý každého poznal, kde ozbrojená policajná jednotka ho zaistila a putami na rukách bol umiestnený v služobnom motorovom vozidle polície na verejnom priestranstve, kde všetci okoloidúci videli, že bol zaistený ako zločinec a následne bolo vedené proti nemu trestné stíhanie a o tejto veci všetci obyvatelia mesta sa dozvedeli zo správ televízie, rozhlasu, aj z dennej tlače. Došlo k vážnemu následku na cti a dobrej povesti žalobcu, osoby, s ktorými bol v kontakte sa mu stránili, utrpela jeho dobrá povesť, nakoľko dovtedy bol váženým občanom, vznikli problémy aj v rodinnom živote, aj vo vzťahu so svojou partnerkou. Tá skutočnosť, že rodina ho podporovala nemôže anulovať negatívnu verejnú mienku, ktorá vznikla vo vzťahu k nemu a o tomto dopade vypovedali primátor Mesta Čierna nad Tisou - svedok Z., svedok R., aj brat žalobcu. Jednoznačne bolo preukázané, že osoby, s ktorými bol v kontakte sa mu vyhýbali, prežíval neistotu, stres, zahanbenie, čo ťažko znášal, nakoľko predtým bol medzi obyvateľmi obľúbený, hrával aj futbal v miestnom družstve a každý ho poznal a pod dojmom okolnosti prípadu správ, televízie a tlače bola vytvorená verejná mienka, že je osobou, ktorá sa dopustila zločinu počas výkonu služby colníka a tieto následky nikto nezmaže ani po uplynutí niekoľkých rokov, lebo často sa stáva aj toho času, keď niekto spomína pri bežnom rozhovore o žalobcovi. Tento stav hlbokého zásahu do osobnostných práv trval dlhodobo 58 mesiacov a vzhľadom na všetky okolnosti prípadu je daný jeho nárok na nemajetkovú ujmu.

3.1. Ďalej uviedol, že predložil súd rozsudky vo veci náhrady nemajetkovej ujmy svojich spoluobvinených G. X. (rozsudok OS Košice 1 sp. zn. 15C/2/2218), I. C. (rozsudok OS Košice 1 sp. zn. 35C/2/2018) a spolu s odvolaním predkladá aj rozsudok spoluobvinenej A. I. (rozsudok OS Košice 1 sp. zn. 15C/9/2018), kde za tých istých skutkových okolností bola im priznaná nemajetková ujma v rozsahu 30.000,- €.

Horeuvedené rozsudku svedčia o tom, že ohľadne totožného skutkového stavu v rôznych konaniach na OS Košice 1 za primeranú hodnotu nemajetkovej ujmy bola určená suma 30.000,- €. Poukazujúc na to, že v jednotnom právnom systéme by nemali byť zásadné rozdiely medzi rozhodnutiami súdov vo veciach, ktoré sú s totožným skutkovým stavom priznaná náhrada žalobcovi je neprimerane nízka a neposkytuje dostatočnú satisfakciu za porušenie osobnostných práv žalobcu trestným stíhaním. Žalobca mal za to, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, keď na základe zisteného skutkového stavu súd v nedostatočnom rozsahu vyhodnotil závažnosť dopadu trestného stíhania voči žalobcovi a prisúdená náhrada nie je primeraná k ujme, ktorá nastala na cti, dobrej povesti žalobcu. Týmto rozhodnutím vykonané dôkazy súd nevyhodnotil v súlade so zákonom, nakoľko spôsobená nemajetková ujma nenašla odozvu vo výške priznanej náhrady a na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak v priznanej náhrade nedostatočným spôsobom zohľadnil vzniknutú ujmu žalobcu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keď súd nedostatočným spôsobom zohľadnil nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla žalobcovi v súvislosti s trestným stíhaním.

4. Žalovaná svojím odvolaním napadla výrok III. rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. a žiadala aby odvolací súd v napadnutej časti zmenil rozsudok tak, že tak, že prizná žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 60,18 %, alternatívne prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej z prisúdenej sumy v rozsahu 100 %. Poukázal nato, že úspech vo veci sa zisťuje porovnaním petitu žalobného návrhu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (v tomto prípade žalobca a žalovaná) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. V konaní na súde prvej inštancie bola žalovaná vo väčšej časti úspešná, keďže sa žalobca (po čiastočnom späťvzatí žaloby v časti príslušenstva) domáhal náhrady škody v celkovej výške 14.297,- €, pričom rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 19.04.2021, č. k. 42C/18/2018-288 (prvým v poradí) mu súd prvej inštancie priznal náhradu majetkovej škody v sume 497,- € a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 900,- €, t. j. náhradu škody v celkovej výške 1.397,- € a napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.450,- €, tzn. žalobcovi bola priznaná náhrada škody (majetková škoda a nemajetková ujma) v celkovej výške 2.847,- €. Vzhľadom na uvedené bola celkom zjavne úspešnejšou stranou v spore, a teda súd prvej inštancie mal určiť pomer úspechu oboch strán v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p. a to tak, že od úspechu víťaznej strany, t. j. žalovanej,

mal odpočítat jej neúspech, tzn. mieru úspechu druhej strany sporu, t. j. žalobcu. Odpočítaním úspechu žalobcu (19,91 %) od úspechu žalovanej (80,09 %) je zrejmé, že čistý úspech žalovanej bol 60,18 %.

4.1. Vo vzťahu k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy žalovaná uviedla, že zákonné ustanovenie, ktoré by súdu v rámci rozhodovania o trovách konania súvisiacich s priznaným plnením, ktorého výška bola určená na základe voľnej úvahy súdu, dávalo oprávnenie priznať strane plnú náhradu trov konania, sa v C.s.p. nikde nenachádza a tak pre rozhodovanie o trovách konania už nie je podstatné, či výška plnenia závisela od úvahy súdu. Za základ pre určenie miery úspechu strany v konaní na účely rozhodnutia o trovách konania, aj v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, má súd v zmysle C.s.p. brať výšku nároku uplatneného v žalobe. Žalovaná príkladmo poukázala na rozsudok Okresného súdu Trnava, č. k. 19C/522/2013-103 zo dňa 04.07.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č. k. 23Co/441/2016-135 zo dňa 08.01.2018, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.05.2019, č. k. 6Co 116/2019-333, alebo zo dňa 26.05.2022, č. k. 3Co/86/2019-327, kde bolo v obdobných veciach (ako v prípade žalobcu) rozhodnuté o trovách konania s poukazom na úspech strán v konaní pri porovnaní výroku rozsudku so žalobou uplatneným plnením. Žalovaná zastáva názor, že žalobcu je v danom prípade potrebné zaťažiť zodpovednosťou za výsledok sporu z dôvodu, aby sa nedomáhal nárokov, ktoré sú zjavne nedôvodné a ich výška je premrštená. Žalovaná v tejto časti odvolania poukazuje aj na závery Ústavného súdu SR prezentované v náleze zo dňa 13. 2. 2020, č. k. IV. ÚS 652/2018-44, kde Ústavný súd SR vyslovil presne opačný záver, s akým v napadnutom rozsudku operuje súd prvej inštancie. Ústavný súd SR tu prezentuje právny názor, v zmysle ktorého „by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napríklad z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana v podobe zachovania jeho práva na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením.“ Na tomto mieste sa javí ako potrebné poukázať na konštatovanie samotného súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého bola žalobcom požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy „výrazne nadhodnotená“ (porovnaj bod 32. odôvodnenia). Z uvedených dôvodov teda súd prvej inštancie podľa žalovanej otázku náhrady trov konania v tomto konaní nesprávne právne posúdil, a jeho rozhodnutie v tejto časti je preto vecne nesprávne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p..

4.2. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedenou argumentáciou žalovaná zastáva názor, že výrok súdu prvej inštancie je nesprávny aj z iného dôvodu. V konaniach o náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z., súdy rozhodujúce o náhrade nemajetkovej ujmy vychádzajú pri stanovení (primeranej) výšky relatívnej náhrady z okolností konkrétneho prípadu, a to na základe vlastného uváženia, tzn. výška plnenia závisí od úvahy súdu. Vychádzajúc z uvedeného je podľa súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania (vo vzťahu k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy) zjavne podstatné diferencovať medzi tým, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie (záver súdu), že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Je však pritom potrebné pripomenúť aj to, že výrok, ktorý priznáva nárok na náhradu trov konania „v rozsahu 100%“ predpokladá, že súd vyhovel žalobnej požiadavke v celom rozsahu. Žalobca ale požadoval priznanie sumy v celkovej výške 14.297,-€, pričom tejto zjavne vyhovenej nebolo. Predmetný výrok teda neposkytuje stranám sporu (a napokon ani VSÚ rozhodujúcemu o výške náhrady trov konania) ani základný návod, z akej sumy sa má náhrada trov konania určovať, čo vytvára stav právnej neistoty, ktorý nemožno nechať bez povšimnutia. V tomto smere potom žalovaná napadnutý výrok III. označuje za nesprávne/nedostatočne formulovaný, pričom vychádza zo záveru, že úmyslom súdu prvej inštancie nebolo žalobcovi priznať náhradu trov konania v rozsahu 100% zo sumy 14.297,-€, ale len zo sumy 2.847,-€. Uvedené však nemožno vyvodit' nielen z výroku, ale ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Nesprávny záver súdu prvej inštancie, resp. nedostatočne formulovaný výrok o trovách konania pritom nevyhnutne vedie k tomu, že v prípade potvrdenia napadnutého rozsudku odvolacím súdom, by následne vyšší súdny úradník rozhodujúci o výške trov konania mohol vychádzať pri určení tarifnej hodnoty veci (v prípade náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) zo sumy uplatnenej žalujúcou stranou (zo sumy určenej pri začatí poskytovania právnej služby) a nie z prisúdenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy. Argumentácia žalovanej vychádza z premisy, že subjekt zodpovednosti (pôvodcu neoprávneného zásahu) nemožno zaviazat' na náhradu trov konania v sume zodpovedajúcej výške uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, t. j. pri začatí poskytovania právnej služby, nakoľko jej výšku žalovaná strana nie je schopná

ovplyvniť. Navyše naratív o určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy na základe úvahy súdu použil aj samotný súd prvej inštancie, pritom výslovne poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.01.2014, IV. ÚS 599/2013, tzn. analogicky vychádzal z judikatúry Ústavného súdu SR, ktorá sa vzťahuje na O.s.p. a predovšetkým ust. § 142 ods. 3 O.s.p., avšak súčasne opomenul podstatnú skutočnosť, že predmetné ustanovenie obsahovalo výslovný normatívny príkaz, že (...) základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril a rovnako sa nevyjadrila žalovaná k odvolaniu žalobcu.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaných odvolaní (výrok II., III.) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu ani žalovanej nie je dôvodné.

7. Predmetom konania po vrátení veci súdu prvej inštancie bolo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 12.900,-€ za nezákonné trestné stíhanie žalobcu a predmetom odvolacieho konania vzhľadom na odvolanie žalobcu bol zamietajúci výrok týkajúci sa nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy (súdom prvej inštancie bol priznaná náhrada nemajetkovej umy vo výške 1.450,-€).

8. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platného a účinného do 31.12.2008 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

8.1. Podľa § 17 ods. 21 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

8.2. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia obmedziť sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne, doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 215 ods. 1 C.s.p. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania riadne zhodnotil, keď dôsledne rozviedol ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie s ohľadom na vykonané dokazovanie odôvodnil a podrobne a detailne uviedol (pozri odsek 28. až 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku) ako dospel k záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.450,- €, sa javí spravodlivá a primeraná zásahu do osobnostných práv žalobcu vznesením obvinenia, vedením trestného stíhania, keď v prípade vedenia trestného stíhania, obdobne ako v prípade vzatia žalobcu do väzby, nedošlo k trvalým následkom do jeho osobnostných práv a zároveň nedošlo k trvalému odcudzeniu rodiny a najbližších priateľov. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu stotožňuje.

10. Vo vzťahu k námietkam žalobcu týkajúcich sa nedostatočnej výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy (odsek 3.) odvolací súd zastáva názor, že určená výška náhrady nemajetkovej ujmy zohľadňuje

samotnú dĺžku nezákonného trestného stíhania žalobcu v dĺžke dvoch rokov a dvoch mesiacov (od 8.12.2008 do 11.10.2013), fakt, že aj keď svedkovia N., L. Z., B. I., I. R. uviedli, že žalobca väzbu a trestné stíhanie bral ťažko, bol ohováraný a bolo cítiť, že sa mu ľudia stavali chrbtom, avšak neprišlo k úplnej ostrakizácii spoločnosťou. Žalobca si založil rodinu, chodil s priateľmi na spoločenské akcie, vrátil sa do futbalového mužstva a nikto sa so žalobcom o väzbe alebo o trestnom stíhaní nerozprával. Samotné vznesenie obvinenia zo spáchania trestného činu a následné vedenie trestného stíhania, nemalo zásadný vplyv na sťaženie uplatnenia žalobcu v spoločenských, rodinných alebo súkromných vzťahoch. Vzhľadom na uvedené výška náhrady nemajetkovej ujmy 1.450,-€ t.j. 25,-€ za mesiac nezákonného trestného stíhania (1.450,-€ : 58 mesiacov = 25,-€) je vzhľadom na okolnosti týkajúce sa zásahov do práv žalobcu a ich vážnosti adekvátne a určená aj po náležitom zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie (zákon č. 215/2016 Z.z., zákon č. 274/2017 Z.z.), keď súd prvej inštancie súd nevybočil ani z maximálnych limitov stanovaných v týchto predpisoch. Je potrebné prihliadnuť nato, že zatiaľ čo vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu súdna prax vytvorila postupne stabilizujúce sa kritériá určenia jej výšky (povaha trestnej veci, dĺžka a časové okolnosti väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo, korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti), vo vzťahu k rozhodovaniu o výške náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie takéto kritériá stabilizované súdnou praxou v rozhodnom čase neboli (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/243/2019). Súdom prvej inštancie priznaná náhrada nemajetkovej ujmy nie je neprimeraná, premrštená a je súladná s požiadavkou spravodlivosti a s ustálenou rozhodovacou praxou (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/19/2018, 4Cdo/171/2005, 6Cdo/37/2012, 6MCdo/15/2012, 6Cdo/38/2019).

11. Žalobca odvolaní namietal, že v jednotnom právnom systéme by nemali byť zásadné rozdiely medzi rozhodnutiami súdov vo veciach, ktoré sú s totožným skutkovým stavom, keď poukázal na rozsudky Okresného súdu Košice I vo veci náhrady nemajetkovej ujmy jeho spoluobvinených G. X. (rozsudok sp. zn. 15C/2/2218), I. C. (rozsudok sp. zn. 35C/2/2018), A. I. (rozsudok sp. zn. 15C/9/2018), kde za tých istých skutkových okolností bola priznaná nemajetková ujma v rozsahu 30.000,-€ a preto jemu priznaná náhrada je neprimerane nízka a neposkytuje dostatočnú satisfakciu za porušenie osobnostných práv žalobcu trestným stíhaním (odsek 3.1.).

11.1. V konaní nebolo preukázané, že predmetné rozsudky Okresného súdu Košice I nadobudli aj právoplatnosť, ani to, že všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno bez ďalšieho limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania v iných prípadoch. Vždy je nevyhnutné vychádzať z osobitných okolností vecí, a v prípade mechanického prenášania limitov iných prípadov odškodnenia by to muselo znamenať predchádzajúce posúdenie tam stanovenej výšky odškodnenia z hľadiska v tom ktorom konaní zistených skutkových okolností. Resp. posúdenie v čom je nemajetková ujma žalobcu v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote porovnateľná s nemajetkovou ujmou v iných prejednávaných prípadoch jeho spoluobvinených v ich spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote. Navyiac z predložených rozsudkov Okresného súdu Košice I ani nevyplývajú tie isté skutkové okolnosti ako to tvrdil žalobca, keď napr. u spoluobvinených G. X., I. C. trvalo trestné stíhanie od 11.12.2008 do 13.3.2017 (takmer 100 mesiacov) a u A. I. od 11.12.2008 do 26.6.2017 (takmer 103 mesiacov). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje odvolací súd námietky žalobcu v tomto smere za nedôvodné.

12. Ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal keď v odvolaní len zotrval na všetkých argumentoch ako v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto ale nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Samotná skutočnosť, že žalobca sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalobcu o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, zákona č. 514/2003 Z.z. a ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba žalobcu v časti náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie je dôvodná len sčasti z dôvodov uvedených vyššie.

13. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) potvrdil a vrátane výroku o nároku náhrady trov konania (výrok III.).

14. Odvolací súd zastáva názor, že námietky žalovanej uvedené v odvolaní (odsek 4., 4.1.) smerujúce voči nesprávnemu právnemu posúdeniu tohto nároku súdom prvej inštancie, nie sú namieste a právne posúdenie súdom prvej inštancie v otázke nároku na náhradu trov konania je správne a vyplýva aj z pretrvávajúcej judikatúry najvyšších súdnych inštancií. V danom spore mal žalobca plný procesný úspech, preto mu súd prvej inštancie správne priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v 100 % rozsahu proti žalovanej podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p.. Rozsah jeho úspechu totiž závisel od úvahy súdu, nakoľko súd na základe vlastnej úvahy stanovil výšku nemajetkovej ujmy, čím bola v konečnom dôsledku znížená suma odškodnenia priznaná žalobcovi. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy v zmysle ust. § 255 ods.1 C.s.p. je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie do výšky priznaného nároku. Odvolací súd poznamenáva v tejto súvislosti, že pokiaľ predchádzajúci procesný predpis - Občiansky súdny poriadok vo svojom ust. § 142 ods. 3 výslovne upravoval, že ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, mala strana nárok na plnú náhradu trov konania aj pokiaľ bola v spore čiastočne neúspešná, v súčasnosti platný Civilný sporový poriadok takého ustanovenie nemá, čo na prvý pohľad evokuje predstavu, že od tohto usporiadania zákonodarca cielene ustúpil. V právnej teórii a už aj v právnej praxi sa však takéto nazeranie na zmenu procesnej úpravy neujalo na podklade názoru, že nová procesná úprava predstavuje len iný spôsob legislatívneho vyjadrenia inak rovnakého normatívneho usporiadania. Tento názor je vystavaný na premise, že pokiaľ výška plnenia závisí na úvahe súdu alebo na znaleckom posudku, strany nevedia výsledok sporu ovplyvniť a preto prípadné nevyhovenie žalobe v celom jej rozsahu nemožno považovať za čiastočný neúspech (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, vyd. C. H. Beck v Prahe, 2016, str. 926). Pokiaľ žalovaná v odvolaní poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 652/2018-44, odvolací súd zastáva názor, že ústavný súd v cit. rozhodnutí nevytlúčil aplikáciu citovanej časti Komentára k C.s.p., iba poukázal na to, že musia existovať určité mantinely vylučujúce priznanie plnej náhrady trov žalobcovi v prípade, ak si úmyselne uplatnil nárok v premrštenej výške. Taký prípad bol predmetom posudzovania v označenom rozhodnutí ústavného súdu v spore, v ktorom sa žalobca domáhal proti žalovanej poisťovni neprimerane vysokej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- € bez toho, aby mohol dôvodne očakávať, že súd v celom rozsahu vyhovie jeho návrhu a prizná mu nárok v požadovanej výške. V prejednávanej veci si však žalobca uplatnil nárok v zákonných rámcoch stanovených ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a ustálenou judikatúrou súdov (náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.800,-€) teda nie v neprimeranej a zjavne nadsadenej výške a keďže určenie konečnej sumy priznanej náhrady nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu, žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške prisúdenej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.), zohľadniac ust. § 251 C.s.p., pričom pri vyčíslení výšky náhrady trov konania bude vychádzať iba z prisúdenej sumy 2.847,- € (497,-€ +900,-€ + 1.450,-€) a nie zo žalovanej sumy.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p.. S poukazom na rovnaký čiastočný úspech strán sporu v odvolacom konaní (žalobca úspešný v časti odvolania žalovanej, neúspešný v časti svojho odvolania; žalovaná úspešná v časti odvolania žalobcu, neúspešná v časti svojho odvolania) odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a preto už o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné rozhodnúť súdom prvej inštancie.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).